

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 7. De facta duobus Discipulis euntibus in Emmaus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

didisti, credam; magnoq; feruore obediam
Domino meo, sicut tu eidem obediisti.

MEDITATIO VII.

DE APPARITIONE DVO-
bus discipulis euntibus in Em-
maus facta.

PUNCTVM I.

*a Luc. 24. 13
Marc. 16. 12.
D. Thom. 3.
p. 4. 15. a 4.*

Dvo ex discipulis, qui à mulieribus audie-
rant, quid illis Angeli significassent, a-
ibat ipsa die in Castellum, nomine Emmaus:
& ipsi loquebantur ad inuicem de ijs omnibus,
quæ acciderant: & factum est, dum fabularen-
tur, & secum quærerent, & ipse Iesus appropin-
quans, ibat cum illis; oculi autem illorum tene-
bantur, ne illum agnoscerent.

I. PERPENDAM primò causam, cur isti
discipuli, hac occasione, voluerint exire ex
Ierusalem. ea autè fuit, vt remotiores essent
à loco, quem periculosum existimabant; & vt
aliquod refrigerium in illa villa Emmaus ac-
ciperent; quia alter illorum inde erat oriun-
dus. sed mystica causa fuit, vt intelligamus,
passionè timoris & tristitiæ in causa esse, cur
animus exeat ex Ierusalem, quod interpreta-
tatur visio pacis; & ex societate discipulorum
Christi, qui significant pios & bonos: vt ali-
quod leuamen corporis, & aliqua carnis iu-
cunditas quærat inter cognatos & munda-
nos homines, qui significantur per Emmaus,
quod interpretatur despectus populus, aut cõ-
siliu timidum; quia reuerà erroneum con-
siliu suscipit, qui id quærit, quia, Siquidem

ob terre.

ob terrenam consolationem, periculo exponit Diuinam. Contendam itaque, nunquam huic perturbationi me dedere: nam nisi Dei misericordia præueniendo impediatur consilia, quæ illa suggerit, eò me deducet, vt peream.

II. DEINDE causas exquiram, cur Christus Dominus noster, dignatus fuerit his discipulis, in hoc itinere apparere? *Prima* fuit, quòd eorum commiseratione tangeretur, & cupe- ret, sicut bonus pastor, has duas oues errantes colligere, & ad reliquum gregem reducere, vt intelligamus, quam ipse officio suo inuigilet, suæque misericordia, vbi maior est nostra necessitas, subueniat, sequens post tergum, gressus illius, qui sensim ab ipso procul recedit, donec tandem assequatur. Benedictus sit tam bonus pastor, qui gregi suo, ad eò diligenter inuigilat. Apparet benè, Domine, quod pro illo vitam tuam exposueris; & sanguine tuo effuso redemeris: quandoquidem tantam curam adhibes, vt illum ad Ecclesiæ tuæ cau- lam reducas, & inde etiam ad æternam tuam gloriam. *Secunda* causa fuit, eò quòd afflictis valde ac desolatis discipuli illi essent: est enim Christo valde familiare, talibus assistere, eorum tristitiã moderari, & refrigerio aliquo confortare, iuxta illud, quod ipse per Regiũ Prophetam dixit: *b cum ipso sum in tribulatione.* O si videres, anima mea, eum, qui tecum est in tuis tribulationibus, quamuis aliquo velotectus esses proculdubio in illis læta; & felicè re iudicans, quòd affligaris, modò talè habeas

b Psal. 90. 15

holpi.

c Matt. 18.
20.

hospitem. *Tertia causa fuit*, quia de rebus pijs colloquebantur: Complacet enim sibi Christus, talibus colloquijs interesse, & præsentia suâ fouere illa ac promouere, iuxta illud quod ipse dixerat: *c ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.*

d Isai 7.
iuxta LXX.

HINC intelligam, quàm rectè faciant, qui semper, & in omni loco de Deo loquuntur, ac de similibus colloquijs, cū socijs suis cōferunt, præcipuè tempore tribulationis & aduersitatis: ad ea siquidem Christus Dominus libenter accedit, vt tribulatos consoletur; contrà verò, quàm sint perniciofa colloquia de rebus ineptis & prophanis, ad quæ Christus Dominus non accedet, sed potius fugiet ab eis.

III. VLTIMO perpendam, oculos horum discipulorum impeditos fuisse, ob exiguam suam fidem, ne Christum agnoscerent: propter quem defectum permisit Christus tale impedimentum, donec eorum fides sensim proficeret. Vt enim dixit Propheta, *d nisi crederitis, non intelligetis.* Altera etiam causa, quæ Christum agnoscere impediēbat, fuit tristitia & afflictio interna, quæ valde illos occupabat: instruit autem nos Christus, sæpè se nobiscum esse in tentationibus & laboribus nostris, nosque ad pugnandum & patienter illos tolerandos adiuuare; sed nos nec ipsū videre, nec quòd nobis adsit, attendere; ac potius existimare, ipsum esse absentem, eò quod sensibilis consolationis fauorem tunc non

expe-

experiamur. O bone Iesu, ne permittas culpas meas, tantastenebras oculis animæ meæ offundere, vt habens te præsentem, non videam; & intus loquentem in corde meo, non agnoscam: quòd si ob occultam tuam prouidentiam, te mihi occultaueris, non tamen desit mihi præsentia gratiæ tuæ, ne ego ob imbecillitatem meam ijs desim, quæ aliàs præstare teneor.

PUNCTVM II.

ET ait ad illos Iesus, qui sunt hi sermones, *a Luc. 24. 15*
 quos confertis ad inuicem ambulantes, & estis tristes? & respondens vnus, cui nomen Cleophas, dixit ei; tu solus peregrinus es in Ierusalem, & non cognouisti quæ facta sunt in illa his diebus? quibus ille dixit: quæ? & dixerunt: de Iesu Nazareno, qui fuit vir Prophetæ, potens in opere & sermone coram Deo, & omni populo: & quomodo eum tradiderunt summi Sacerdotes, & Principes nostri, in damnationem mortis, & crucifixerunt eum: nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel.

I. PERPENDENDA hic primum est suauitas Domini nostri, in agendo cum his discipulis, vt illos induceret, ad aperiendum vulnus suæ infidelitatis, quam ipse à radice sanare cupiebat, ideo enim interrogat, *qui sunt hi sermones, quos confertis ad inuicem?* fingens se illos ignorare, quia complacet sibi in hoc, vt ex illorum ore illos audiat, præcipuè verò recreatur, cum audit nos de ijs colloquentes,

quæ

quæ ipse pro nobis pertulerit, nihil propterea dedignatus, quod ad eam illa fuerint ignominiosa. Ex quo cognoscam, proprium esse, valdeque familiare spiritui Christi, suis nos inspirationibus ad loquendum permouere, ob duas causas; ad promulgandum videlicet ipsius Dei magnalia, ad ipsius gloriam, & ad manifestandas nostras miserias, ut ab illis eruanur.

II. Ex parte ipsorum discipulorum, perpendam etiam quam magnificam de suo Magistro haberent opinionem; licet satis exilem, respectu diuinitatis eius. dixerunt enim ipsum, *Primo* fuisse potentem in *OPERE secundo* in *SERMONE*, *tertio* *CORAM DEO* *quarto*, *CORAM OMNI POPULO*. *Gaudeo* *O Rex gloriae*, te potentem esse in *OPERIBUS*, tam heroicæ sanctitatis, quam insignium miraculorum; in quibus manifestatur infinita tua bonitas & omnipotentia. *Gaudeo* etiam te esse potentem in *SERMONE*, docentem doctrinam coelestem, quæ & intellectum illustrat, & rapit voluntatem, alliciendo illam ad veritatem & virtutem, in quo tuam infinitam sapientiam ostendis. *Gaudeo* te potentem esse *CORAM DEO*, ut places eius iram, & copiosam obtineas misericordiam erga omnes homines: in quo manifestas æqualitatem, quam cum illo habes. Denique *Gaudeo* te potentem esse *CORAM* toto *POPULO*, quia hominum corda permutas, & ad tuum pertrahis obsequium; in quo apparet tuæ gratiæ effica-

citas.

caecitas. Ostēde Domine Omnipotēs, hanc tuā potestātē in me, vt & ego pro tenuitate mearū virium, potens sim etiam in opere & sermone, corā Deo & hominibus, talia faciens & loquens, quæ Deo placeant, & proximos ad gloriam tuam ædificent. Amen.

IN HIS quatuor rebus, studebo em̄nere, eodem ordine, quo illæ sunt positæ. Non enim poterō esse potens in sermone, nisi fuerō potens in opere, nec talis ero coram hominibus, nisi prius talis fuero apud Deum. & si coram Deo fuero b̄ potens media oratione, & fiducia in eius omnipotentia; multo magis apud homines eropotens, sicut Angelus dixit Patriarchæ Iacob. b̄ Genes. 32. 18.

VLTIMO perpendam, hōs discipulos, tandem suam imbecillitatem, fidei quē defectum aperuisse; dicentes: c̄ nos autem sperabamus, quia ipse redempturus esset Israel: atque si dicerent, sed morte illius superueniente, hanc spem deposuimus; & nunc tertia dies est hodie, quod hæc facta sunt: sed & mulieres quadam ex nostris, terruerunt nos, quæ ante lucem fuerunt ad monumentum, & non inuento corpore eius, venerunt dicentes, se etiam visionem Angelorum vidisse, qui dicunt, eum viuere. c̄ Luc. 24. 21.

HIC nobis describitur imbecillitas imperfectorum, qui cito solent amittere etiam magnam existimationem, quam de Deo habebāt, & eius rebus, propter aliquem aduersum euentum, imperfectæ suæ apprehensionī &

iudi-

iudicio contrarium : eò quòd non nouerint Dei inuentiones & dispositiones, quas adhibet, vt eueniant quæ ipse vult : sicut hi duo discipuli non assequerentur, quòd mors Christi medium esset aptum, ad redemptionem Israel, quam ipsi sperabant.

PUNCTVM III.

a **D**ixit Iesus ad eos, *ô stulti & tardi corde, ad credendum in omnibus, quæ locuti sunt Propheta ! nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriã suam? & incipiens à Moysè, & omnibus Prophetis, interpretabatur illis in omnibus scripturis, quæ de ipso erant.*

a Luca 24.
25.

I. PERPENDENDA primum est huius, Christi Domini nostri, reprehensionis asperitas; quæ tamen non ex indignatione, sed ex commiseratione & zelo procedebat, vt fidem illorum viuificaret; eosq; ab ignorantia, qua detinebantur, educeret. Vocauit illos *stultos* siue ignorantes; quod qui toties ipsum de hoc mysterio loquentem audiuiissent, necdum illud intelligerent : *tardos etiam corde* appellauit, quòd cum sufficientia haberent, ad Resurrectionem eius credendam, indicia & motiua, adhuc tamen de ea dubitarent. O supreme Magister, quàm potiore iure, me posses reprehendere, ac dicere, *ô stulte & tarde corde, ad credendum, quod Propheta & Evangelista dixerunt; siquidem plurima illorum non intelligo, vt deberẽ; nec fide viuata credo, vt opere ipso illa exsequar.* Aufer,

quælo

quælo Domine, hanc à me stultitiam, & duritiam cordis, vt te agnoscam, seruiamque, vt par est.

II. **P E R P E N D A M** deinde profundam illam, admirandamque rationem, quam Christus Dominus, suæ reprehensionis subiicit, *nonne hac oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam?* illos docens, ignorantiam & cordis illorum duritiam, ex eò prouenire, quod non satis huic veritati credendæ attendissent. Aperi ergo, anima mea, oculos tuos, & considera: si necesse fuit, Christum tot ac tantas afflictiones perpeti, vt intraret in gloriam, quæ aliàs titulo hæreditatis, tanquam naturalis filij Patris æterni, ipseus erat; multò magis necessarium fore, te pati aliqua, vt ad gloriam peruenias, quæ non tua est, sed ipsius Dei; ad quam is, solâ suâ misericordiâ te destinavit. quod si tibi non esse necessarium persuadeas, stulta es, tarda, ac dura corde, ac porro digna graui reprehensione: quod si viuam fidem credis, viuere & operare sicut credis, tolerans omnes labores, & occurrentes difficultates; si quidem scriptum est: *b omnes, qui pie volunt viuere in Christo Iesu, persecutionem patientur*, propter eius scilicet amorem.

b 2. Timot.
3. 12.

III. **D E N I Q U E** efficacitatem illam perpēdā, qua Christus Dominus noster, cæpit scripturas Diuinas illis interpretari, aperiens illis internum animæ sensum, quò possent intelligere; & cor inflammans ingenti amoris igne, vt ad illas, & ad eum, qui eas inter-

F

pre-

eLuc. 24.

32.

pretabatur, afficerentur; ita enim postea dixerunt; *c nonne cor nostrum ardēs erat in nobis, dum loqueretur in via, & aperiret nobis scripturas!* Hanc declarationem vocant, aperiri scripturas; quia illis erant occlusæ; apertæ autem fuerunt, cum mysteria, quæ in illis latebant, in lucem sunt deducta. O cælestis magister,

d Apoc. 3. 7.

qui *d habes* in manu tua *clauem David*, vt scripturas Diuinas pro libitu *aperias*, & *claudas*; superbis quidem claudens, humilibus autem aperiens: Aperi quæso illas Domine, indigno huic seruo tuo; vt mēs mea, mysteriorum, quæ in illis latent, veritate, illustrata maneat, & voluntas inflammata charitate, quam in illis aperuisti. Loquere mihi Domine, in huius vite via, vt cor meum ardeat in seipso, & anima

e Cant. 2. 14

mea liquefiat e *dulcedine vocis tuæ*. O felices discipuli, qui talem Magistrum audire promeruistis: cuius verba sunt faces, quæ lucent & ardent; illuminant, & accendunt, ea audientes: eum quæso orate, vt mihi, sicut vobis, loquatur, tactus commiseratione necessitatis meæ, sicut fuit misertus vestræ.

PUNCTVM IV.

a Luca 24.

28.

A PPROPINQVAVERVNT *Castello*, a quo ibant, & ipse finxit se longius ire. Et coegerunt illum, dicentes: *mane nobiscū, quoniā ad uespera scit, & inclinata est iam dies.*

L. PERPENDENDVM hic primò, Christum Dominum nostrum, quamuis reuerà cū

illis

illis manere cuperet, dedisse tamen aliquod
 iudiciū illos deferendi, & progrediēdi vltē-
 rius, talem se illis exterius præbens, qualem
 illi in sua opinione esse iudicabant: vt ea ra-
 tione permoti ipsum inuitarent, ac detine-
 rent, erumpente igne, qui iam intus ardebat,
 in externum illud opuspium recipiendi pe-
 regrinum, quo se dignos redderent, ad quos
 Dominus ingrederetur, in eorum animabus
 mansurus, & manifestaturus, quis esset. O
 Dulcis Iesu, quantumuis dissimules, certum
 est tamē, *b delicias tuas esse cum filijs hominum,*
 multoquē magis te desiderare cum illis esse;
 quā illos tecum; potiūsi illi desiderant te
 habere secum, id fit, quia tu illis tale deside-
 rium suggeris, vt tu euadas desiderij & voti
 tui compos. Gratias tibi pro immensa hac
 charitate erga tuos electos; per eandem sup-
 plex oro, ne me ab eius participatione ex-
 cludas.

b *Prov.* 8. 31.

II. DE I N D E perpendam, discipulos non
 solum inuitasse Christum, sed *coegisse* eum, vt
 apud ipsos maneret, gaudet enim ipse Domi-
 nus, cogi se à nobis, orationibus, gemitib⁹, la-
 crymis, pœnitentijs, & precibus importunis,
 allegantibus titulos & rationes, quæ vim
 quodammodo illi inferant, vt nostris peti-
 tionibus annuat, etiam vsque ad importu-
 num illud verbum, quod illi dixit Iacob,
c non dimittam te, nisi benedixeris mihi,
 nec desistam tecum luctari donec te de-
 das, & quod peto, mihi tribuas; quamuis

c *Gen.* 32. 20.

reuerà in huiusmodi occasionibus non nos illum cogamus, sed bonitas, & misericordia ipsius illum cogit, nobis fauere: quia ipse spiritum illum nobis insculpit, quo illum cogimus. Et in tanti momenti negotio, atque mea est salus, non est mihi leuiter, oscitantè, ac tepidè procedendum, sed omnis diligentia imò violentia, quantum ipse Dominus permiserit, adhibenda est.

III. AD HOC iuuerit multum, orationem illam expendere, quam hi discipuli habuerunt dicentes: *Mane nobiscum, Domine, quoniam aduesperascit, & inclinata est iam dies*, Dominum iam appellantes, quem paulò antè peregrinum nominauerant: sed quia reuerentiam & magnum amorem erga eum conceperant, *Dominum* iam appellant: & rationem, ut manere velit, adferunt; quia aduesperascit, & inclinata est iam dies. O Bone Iesu, mane mecum, quia in anima mea, iam aduesperascit lux fidei, splendor virtutis, & feruor charitatis refrigescit, ac declinat: te autem discedente, conuertar in noctem obscuram & frigidam: mane mecum, Domine, quia dies vite meae aduesperascit, & nunc magis mihi est necessaria præsentia tua, cum iam nox meae mortis appropinquat.

Tu dixisti, Domine, *d si quis diligit me, seruum meum seruabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus*. Cupio Domine, te diligere, tibi que ex toto cordis affectu obedire; mane,

quæ

quæſio mecum Domine, vt meum deſiderium poſſim implere, & ad æternam vitam peruenire, in qua manea tecum in æternum, Amen.

Hac iaculatoria oratione vtitur hoc tempore Eccleſia, licetq; nobis frequenter illa vti, eo ſpiritu, quem in proximo colloquio inſinuauimus.

PUNCTVM V.

² **E**T factum eſt cum recumberet et cum eis, ac cepit panem & benedixit, ac fregit, & porrigebat illis. Et aperti ſunt oculi eorum, & cognouerunt eum, & ipſe euauit ex oculis eorum. a Luca 24
30

PERPENDENDA hic ſunt cauſæ, cur Chriſtus Dominus noſter, voluerit ſe his diſcipulis manifeſtare, cum recumberet cum eis. **I.** *Prima* enim cauſa fuit, vt oſtenderet, ſe magnificere hospitalitatem, & charitatem illam; & ſimul doceret, huiusmodi opera miſericordiæ, aptè nos diſponere, ad ipſum Chriſtum, in ſuis pauperibus excipiendū, magnæque gratias & fauores ab eo obtinendos: ſiquidem teſte Sancto Gregorio, hi diſcipuli non ſunt illuminati, cum audirent præcepta Chriſti; ſed cum illa facerent. **II.** *Secunda* cauſa fuit, vt intelligeremus, efficacius multo eſſe exemplum, & plus valere, quàm verbum, vt quis alijs innoſceat: & quoniam Chriſtus Dominus noſter, in vtroque, hoc eſt verbo & opere, potens erat, oſtendit illis in via dulcedinem, & ſapientiam in verbis; ex quibus eum non ſatis cognouerunt: ſed in menſa, oſtendit illis grauitatem & modieſtiam, qua panem con-

Homil. 23
in Euang.

sueuerat in manibus suis accipere, & pietatem ac deuotionem, qua illum benedicens, gratias æterno P. A T R I propterea agebat, & caritatem, qua illis distribuebat: & harum virtutum, quæ eminenter in eo splendebant, aspectu, aperti sunt oculi eorum interni, vt illum agnoscerent.

III. *Tertia* causa fuit, ad significandum efficacitatem sanctissimi Eucharistiæ Sacramenti, quod panis ille significabat, (quamuis aliqui dicant verè fuisse ipsum Sacramentum) quod vim habet mentem illuminandi, & internos oculos multò meliùs clarificandi, quam illud *b mel*, quod gustatum, *illuminauit oculos Ionata* Filij Saulis: gustata enim suauitas, quæ ex hoc cibo percipitur, aperit nobis ipsa experientia celsitatem & sublimitatem Christi Domini nostri, qui in illo est, & stupendos ad eò effectus per illud operatur. EX TRIBVS hisce causis, magna desideria concipiam, tria illa prædicta exercendi, opera, scilicet Misericordiæ, bonum exemplum erga alios, & frequentem sanctissimi huius Sacramenti perceptionem, supplex orans, cœlestem hunc Magistrum, præsto vt sit mihi, & iuuet ita ea exsequi, vt oculi mei aperiantur ad ipsum cognoscendum, & eidem, sicut par est, seruiendum.

IV. VLTIMO causas perpendam, cur Christus Dominus statim euauerit, tunc illos deserens, cum illi maximè fuissent eius præsentia recreandi: hoc autem fecit, vt sententiæ il-

b 1. Regum
14, 27.

liu

lius, quæ est apud Iob, veritas intelligeretur: *c. Iob 7. 18*
c. Iob 7. 18
 visitationes Dei in hac vita mortali, non sunt
 aut prolixæ, aut ex proposito; sed obiter &
 mox atque apparuerit, se subtrahit: ut ad nos
 exercēdos, tū vt operibus charitatis erga pro-
 ximos attendamus. Et ita contigit in præsentī
 casu: nam statim atque ab oculis illorū euanu-
 it, magna illi lætitia pleni, quod eū vidissēt;
 suam verò tarditatē damnātes, in eo agnosce-
 do, cū in via eius verba audirēt, & cor eorū,
 arderet; reuersi sunt in Ierusalē: vt grata hæc
 noua Apostolis referrēt, promulgantes se ue-
 rē eum uidisse & *d. Luc. 24.*
35. *cognouisse in fractione panis.*
 Et qui, dum irent in Emmaus, tardo gressu, &
 plumbeis, vt dicitur, pedibus, ob grauē tristi-
 tiam ambulāt, in reditu properabant, & læti-
 tia perfusi, ceruorū instar currebant. O Muta-
 tio dexteræ excelsi! O potentia infinita nostri
 dulcis Iesu! quā citò De^o me^o, mutas corda
 tuorum discipulorū, & quā varias habes vi-
 as ad eos permutādos! visita me, Domine, fre-
 quēter, quamuis statim me probes: nā aspect^o
 tuus, vel ad momentum durans, sufficit me
 deducere ex omni miseria, & animam meam
 cælesti lætitia replere, e *dilatans cor meum, vt*
viam mandatorum tuorum curram, donec
e Psal. 118.
32.
 perueniam ad te videndum in se-
 de & throno tue glorię, in
 æternum Amen.

☩ (:)